

**Corpus Juris Canonici, Per Regulas Naturali Ordine
Digestas, Usuque Temperatas, Ex Eodem Jure, Et
Conciliis, Patribus, Atque Aliunde Desumptas, Expositi**

Opus, Tum In Rebus Obscuris Claritate, Tum Dispersis Collectione ac
delectu, in contrariis conciliatione, eximium, simulque Indicibus ac
Præfationibus, Notisque quamplurimis & exquisitis illustratum, ; In Tres
Tomos divisum

Complectens Prolegomena Ad Jus Canonicum In Se Et Universim
Consideratum

Gibert, Jean-Pierre

Coloniæ Allobrogum, 1735

Sectio III. Notæ Historicæ circa causas Convocationis Conciliorum
Generalium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74413)

Aliudè ratio atque æquitas postulant, ut Concilia Generalia non convocentur absque Principum consensu: nisi enim convocatio sibi placuerit, impediunt, quominus Episcopi ditionis suæ ad ea conveniant: unde fiet, ut Concilia non sint Generalia, posito quòd celebrentur, non obstante contrariâ aliquot Principum voluntate.

Alia moveri posset Quæstio circa eandem convocationem Conciliorum Generalium, scilicet, an alii, præterquam Pontifices Imperatoresque, Concilia Generalia convocaverint? Respondemus autem, id factum non esse, nisi in duobus Conciliis *Pisanis*, quorum unum pro legitimo habetur, & convocatum fuit 1409. durante Schismate *Benedicti XIII.* & *Gregorii XII.* per Cardinales *Benedicto* adherentes, apud Portum Liburnum congregatos, cum quatuor Cardinalibus alterius obedientiæ, ex consensu ejus Pontificis. Alterum Pseudo-Concilium ab omnibus dicitur, & convocatum fuit an. 1511. per aliquot Cardinales sub Pontifice legitimo.

SECTIO III.

Nota Historica circa causas convocationis Conciliorum Generalium.

HÆ causæ vel in genere, vel in specie considerari possunt. Causæ Generales sunt eæ omnes, ob quas Concilia Generalia possunt convocari, & tales sunt. 1°. Omnes controversiæ circa fidem aut mores, in quarum definitione dissident Ecclesiæ particulares; vel personæ, quarum interest, Ecclesiarum particularium iudicium respuant. 2°. Schisma generale, quod Ecclesiam universam in plures partes ampliores dirimit, ut accidit, cum plures existunt Papæ, quorum singuli magnam copiam fautorum habent. 3°. Schisma particulare, quod Ecclesiam particularem insigniorem dividit, ut fit, cum plures sint Patriarchæ, in eadem Ecclesia Patriarchali; vel quod duas Ecclesias insignes dividit, ita ut inferiori superiorem agnoscere recuset, ut factum est in divisione Græcorum à Latinis. 4°. Corruptio morum, vel generalis, ratione diffusionis per omnes Ecclesias, vel capitalis, ratione fomitis ejus primam Ecclesiam occupantis.

Causæ speciales convocationis Conciliorum Generalium eæ sunt, quæ singulis Conciliis Generalibus occasionem præbuerunt; has nobis evolvendas hic proponimus, ideò quòd solæ sint, quæ observationem mereantur, ob sui singularitatem.

Notum est omnibus, primum Concilium Nicænum convocatum fuisse, ut finem imponeret duabus controversiis, alii principali circa Divinitatem, seu consubstantialitatem Filii, alii minus gravi circa tempus celebrandi Paschatis. Cum utraque pacem turbaret, credibile est, Imperatorem Constantinum, dum Patres ad pacem hortatur, dicitque se ipse gratia eos convocavisse; intendisse definitionem utriusque controversiæ, velut medium efficac ad restituendam pacem, *CONC. TOM. II. p. 26.* sed, cum quæstio circa Pascha levis sit, præ quæstione circa Divinitatem Filii, *Eustathius* loquendo de causis convocationis Synodi Nicænae, hanc postremam solum attingit, *CONC. TOM. II. p. 28. Arius orationis est causa & conventus*; Symbolum confectum fuit ad decisionem hujus quæstionis, eaque continetur in verbo, *Consubstantialitatem*.

Alterius quæstionis definitio per Concilium Nicænum, commemoratur in Epistola *Constantini* ad Episcopos, qui Concilio non interfuerant, recenseturque inter media, quorum ope Concilium Ecclesiæ pacem restituit, *CONC. TOM. II. p. 262.* Quamvis Concilium Nicænum circa mores ac disciplinam multa, eaque magni momenti, Canonibus suis ordinaverit, non arbitramur, illud ejusmodi Constitutionum gratiâ

speciatim fuisse congregatum, sed credibile est eas, propter occasionem, factas fuisse. Spectant eæ promotionem Eunuchorum, Neophitorum, & eorum, qui peccasse lethaliè ante Ordinationem comperuntur; Jurisdictionem Patriarchæ Alexandrini, honores Episcopo Hierosolimitano debitos, reditum Clericorum Novatianorum ad Ecclesiam, & ipsorum locum seu gradum in Ecclesiâ; translationem, seu non residentiam; Communionem Sacerdotum, per manum Diaconorum; usuram Clericorum; consuetudinem orandi flexis genibus in Paschate; cæterisque Dominicis per annum, & tempore Paschali.

In Actis Concilii Constantinopolitani I. nullum est Instrumentum, quod ferat nominatum, quibus de causis id convocatum fuerit; sed plura sunt, ex quibus id elici possit, ideò quòd doceant, quid gesserit Synodus. Credibile autem est, eam fuisse convocatum, propter res præcipuas, quas gessit. Talis est 1. Epistola, quam scripsit ad *Theodosium* Imperatorem, ut rationem rerum à se gestarum redderet, & in quâ dicit, se fidem Nicænam confirmavisse, & damnasse hæreses, quæ contra ipsam emerferant. Talis est 2. *Canon I.* in quo mentionem expressam aliquot ex iis hæresibus faciens, eis annumerat opinionem semi-Arianorum, seu Spiritus Sancti adversariorum. Tale est 3. Symbolum, quod confecit, in quo Nicæno adjicit multa, circa Spiritum Sanctum, ut ejus Divinitatem astrueret. *Dominum & vivificantem ex Patre procedentem, & cum Patre & Filio adorandum & conglorificandum.* Si Spiritus Sanctus Dominus est, vitæque author; si procedit à Patre; si honore Patri, Filioque debito dignus sit; certè Deus est, perindè ac Pater & Filius. Talis est denique Epistola, quam scripsit ad Concilium Romæ sub *Damaso* habitum, in quâ dicit, se assertivè Unitatem essentiæ, substantiæ, cum æqualitate Personarum Sanctissimæ Trinitatis, contrariasque hæreses damnasse; rùm mentionem expressam facit hæreseos eorum, qui Spiritum Sanctum aggrediuntur, quæ Concilio Nicæno posterior est.

Facile esset hîc multa congerere testimonia ex Actis Concilii *Ephesini* petita, è quibus elicitur quanquam fuerit causa convocationis ejus; pauca enim sunt Instrumenta, quæ id præstare nequeant. Sed id supervacuum foret, ideoquè cum unum expressum reperitur in Epistola, quâ Concilium Imperatorem certiore facit de Sententiâ depositionis, quam contra Nestorium tulerat, idque sufficiat, testimonium illud solum referetur. Ex eo discimus, Imperatorem cernentem, Ecclesiam turbari ob errores Nestorii, qui docebat, duas esse in Christo Personas, Divinam, & Humanam, & sic Filium Dei non esse Hominem, neque Hominem esse Filium Dei, & proindè falsum esse quòd Deus è Spiritu Sancto conceptus sit in Virginis sinu, natus sit in tempore, biberit & comederit, passus sit crucifixus & sepultus, resurrexerit atque in Cælum ascenderit; Imperatorem, inquam, volentem Ecclesiæ pacem restituere, convocavisse Concilium Generale *Ephesi*, Nestorioque tribus vicibus citato, & contumaciter absente, juxta fidem Nicænam discussam fuisse condemnationem, quam *Cyrillus*, Alexandrinus Antistes, adversus doctrinam præfatam tulerat, consentaneamque inventam fuisse ac probatam, depositionemque adversus Nestorium latam, *CONCIL. TOM. III. p. 567. ad 571.*

De causa convocationis Concilii *Calcedonensis*, sit sermo in Epistola *S. Leonis*, ad hoc Concilium; ibi enim dicitur impietatem, à Concilio *Ephesino* damnatam nullatenus juvari per condemnationem, quam Synodus *Calcedonensis* latura est, contra impietatem *Eutichis*: quia utraque paritèr damnabilis est. Indè enim sequitur, Concilium *Calcedonense* convocatum fuisse contra *Eutichem*. *CONC. TOM. IV. p. 71.*

Idem cernitur in Epistola Imperatorum *Valentiniani & Marciani*, qua Concilium transferunt à Nicæa *Calcedonem*, dicunt enim, Episcopos non debere averti, quominus *Calcedonem* conveniant, ob metum turbarum,

barum, quas Eutiches, aliive ex Affectis ejus, concitare possent; quippe, qui sperent, fore, ut impediatur, ne aliqua oriatur. p. 75.

Nec difficile foret alias hujus facti probationes adtexere, si necessarium id foret; nam Epistola Concilii ad Imperatorem *Marcianum*, circa depositionem *Dioscori*, Patriarchæ Alexandrini, unam suppeditat haud respuendam. In eo sita hæc est, quod Synodus, mentione facta, se convocatum fuisse ab Imperatore, ut malis Ecclesiæ mederetur, insinuat, Errores *Eutichis* unum esse ex his malis, seque, ut horrorem suum contra illos testaretur, deposuisse *Dioscorum*, qui faverat *Eutichi*, Sacerdotium ipsi, Abbatiamque conferendo CONC. TOM. IV. p. 463.

Alia occurrit probatio ejusdem facti, in definitione facta à Concilio; hinc enim constat, eam fuisse finem Convocationis Concilii, inde verò Errores *Eutichis* in eâ damnari. CONC. TOM. IV. p. 561. ad. 568.

Quod huc usque diximus de causâ Convocationis quatuor Priorum Conciliorum Generalium, Confirmatur per Epistolam Imperatoris *Justiniani*, ad Episcopos Constantinopoli congregatos; loquens enim de rebus à suis Prædecessoribus gestis, Religionis ergò, refert Convocationem, & causam Convocationis uniuscujusque Concilii Generalis, quæ similis est ei, quam supra assignavimus. Ex eadem Epistola discimus, quanam fuerit causa Convocationis *Quinti* Concilii Generalis: nempe damnatio *Trium Capitulorum*, scilicet, scriptorum *Theodori Mopsuestani*, quæ Nestorio favebant; scriptorum *Theodoretæ* contra Concilium Ephesinum, duodecimque Anathematismos *S. Cyrilli*, contra Nestorium; denique, Epistolæ *Ibæ*, Episcopi Edessani, ad *J. Marim*, Persam, erroribus *Theodori* & Nestorii referta; CONCIL. TOM. V. p. 419.

Res eadem cernitur in Epistola *Eutichii*, Patriarchæ Constantinopolitani, ad *Vigilium* Pontificem, in qua, postquam declaravit, se recipere definitiones à quatuor Prioribus Conciliis Generalibus confectas, (quarum causa certissimè convocata fuerunt) singulas expressè commemorando; rogat Pontificem; ut in Concilio Generali finem imponere dignetur Controversiæ circa Tria Capitula. CONC. TOM. V. p. 424. Hæc Epistola laudatur in Concilio Florentino CONC. TOM. XIII. p. 78. sess. 5.

Sententia damnationis eorundem *Trium Capitulorum* lata in hoc Concilio, docet, illud hæc de causâ coactum fuisse: Idem probat ejus responsio ad objectionem petitam ex eo quod Concilium Calcedonense *Theodoretum* atque *Ibam* orthodoxos judicaverit, quam dissolvit, observando, id factum non esse, nisi postquam uterque Nestorii doctrinæ anathema dixerat. Idem probant Canones, quos Concilium Sententiæ conjunxit, in quibus sigillatim damnantur doctrina Nestorii ejusque Affectuum, & nominatim *Theodori*, *Theodoretæ*, atque *Ibæ*.

Juxtà Inscriptionem Epistolæ *Vigilii*, ad *Eutichium*, Patriarcham Constantinopolitanum, probatur ex ea, *Quintum* Concilium convocatum fuisse, ut damnaret Tria Capitula. Hinc enim legitur, eam scriptam fuisse, ad Confirmationem hujus Concilii; inde cernitur in Epistola ipsâ, eam damnare eadem scripta, quæ Concilium damnaverat. Secus est, si judicium feratur ex solis Epistolæ verbis; nullum est enim de ipso Concilio: unde confici tantum potest, eam adprobare Doctrinam hujus Concilii eadem res docendo, CONC. TOM. V. p. 595.

Sunt, qui contendunt, Concilium hoc *Quintum* ex parte convocatum fuisse, ut damnaret errores *Origenis*; alii putant, Concilium, ob Tria Capitula congregatum, damnasse errores *Origenis*, ex denuntiatione ab Imperatore *Justiniano* facta. Hoc constat, Imperatorem optavisse, ut hi errores discerentur, & damnarentur à Concilio, ferreturque anathema contra *Origenem* ejusque Affectus. Facti hujus

testimonium continet Epistola *Justiniani* ad Concilium, CONC. TOM. V. p. 679. ad 681, circa finem. Constat Insuper, nihil esse in actis hujus Concilii, saltem, quo convincamur, illud damnasse *Origenis* errores.

Si quis novas requirat probationes eorum, quæ diximus, de Causis Convocationis quinque Priorum Conciliorum Generalium, Epistola *Manfueti*, Archiepiscopi Mediolanensis, & Synodi ejusdem Provinciæ, ad Imperatorem Constantinum Pogonatum, circa errorem Monothelitarum, luculentum testimonium continet. Confirmare enim volens studium, quo Princeps ille curabat, ut hic error in Concilio Generali damnaretur, ipsi revocat in memoriam exemplum Imperatorum Prædecessorum ejus, qui Concilia Generalia convocaverunt, ad damnationem errorum sui avi, mentionemque expressam facit causâ, ob quam singula hæc Concilia convocata fuerunt. CONC. TOM. VI. p. 602, 603.

Similis probatio erui posset ex oratione acclamatoria seu prophanonica Patrum *Sexti* Concilii Generalis, ad Imperatorem Constantinum Pogonatum. Ibi enim expressus fit sermo de causis Convocationis singulorum è quinque Prioribus Conciliis Generalibus, ut commendaretur Providentia Divina super Ecclesiam, quæ tanta fuit, ut, in exortu cujuscunque erroris gravioris, Imperatorem & Pontificem excitaverit, ad convocandum Concilium Generale, profigandi erroris causâ. CONC. TOM. VI. p. 1048. ad 1050. Idem facit Epistola ejusdem Concilii Generalis ad *Agathonem* Pontificem; nam, circa finem, declarando se accipere quinque priora Concilia Generalia, exponit, ob quam causam unumquodque eorum convocatum fuerit. TOM. VI. p. 1096.

Nullum est Concilium Generale, in cuius Actis causa, propter quam convocatum fuerit, referatur sæpius, quam in 6. Generali VI. nam, præter loca tria, quæ mox attingi, circa causam Convocationis quinque Priorum Conciliorum Generalium, quæque una indicant causam, ob quam *Sextum* fuit convocatum; quatuor supersunt, in quibus ea res declaratur. *Primus* est in Epistola Imperatoris *Constantini* Pogonate, ad Pontificem *Donum*, quæ, cum post obitum ipsius Romam advenisset, Successori ejus *Agathoni* data fuit. In ea cernitur, fore, ut Concilium convocaretur, ut pacem conciliaret inter Ecclesias Romanam & Constantinopolitanam, dissidentes occasione quorundam verborum recens introductorum à Patriarchis Constantinopolitanis, ab aliis Patriarchis Orientis receptorum, Pontificibus verò improborum; unde factum erat, ut Patriarchæ Constantinop. è Sacris Diptichis, seu Commemorationibus Missarum, tollere voluerant Pontificem *Vitalianum*, cui rei intercesserat Imperator. Locus *Secundus* est in Decreto ejusdem Imperatoris, ad *Georgium*, Patriarcham Constantinop. quo jubetur, ut Episcopos districtus sui convocet, ad definiendam Controversiam de voluntate Christi, moneatque *Macarium*, Patriarcham Antiochenum, ut veniat ipse Constantinopolim cum Suffraganeis suis, ob eandem causam. Locus hic disertior est quam præcedens, circa causam Convocationis; at sequens utroque longè luculentior. Is est in Actione 1. ubi dicitur, ab annis quadraginta sex, novitates præfatas introductas ac factas fuisse à *Sergio*, *Paulo*, *Pirrho* & *Petro*, Patriarchis Constantinopolitanis, à *Cyro*, Patriarcha Alexandrino, à *Theodoro*, Episcopo Pharan; eas autem univèrsam Orbem conturbavisse; in eoque sitas esse, quod unica voluntas Christo tribueretur. Adjicitur, *Macarium* Archiepiscopum Antiochenum, unumque è Discipulis ejus, loquendo pro ipsorum Ecclesiis, & pro Constantinopolitanâ, asseruisse, se nihil novum proponere, sed doctrinam suam consonam esse doctrinæ Conciliorum Generalium, Sanctorum Patrum, & Patriarcharum Constantinop. prædictorum; quod ab aliis Concilii Patribus confutatum fuit, hæc in Actione & seq: Unde conficitur, non solum hanc Actionem, sed etiam sequen-

res ostendere quanam sit causa specialis Convocationis Concilii Generalis VI.

Cum definitio à Concilio facta, sit finis ejus Convocationis, ea laudari potest, ut præcipuus locorum, è quibus discimus, quam ob rem convocatum fuerit: ea est in Actione 13. In ea cernitur, Concilium, damnatis prædictis novitatibus velut execrandis blasphemis, pronuntiare anathema adversus eos, qui eas introduxerant, aut secuti fuerant, nominatis Sergio, Paulo, Pirrho, & Petro, Patriarchis Constantinopolitanis, Cyro, Patriarcha Alexandrino, Theodoro, Episcopo Pharan, & Pontifice Honorio, cum qualificatione *Asecte Sergii*, in omnibus rebus ad eum Errores pertinentibus, CONC. TOM. VI. p. 944.

Ex observationibus circa causas Convocationis sex priorum Conciliorum Generalium sequitur, singula convocata fuisse ad damnationem aliquot errorum circa Divinitatem aut Humanitatem JESU-CHRISTI. Nam 1. Concilium NICÆNUM habitum fuit contra *Arium*, qui negabat Jesum-Christum, quatenus Filium Dei, ejusdem substantiæ ac Patrem æternum. 2. Concilium CONSTANTINOP. I. habitum est, ex parte, contra eos, qui doctrinam *Arii* remotius aut propius sequebantur. 3. Concilium EPHESINUM celebratum fuit, contra *Nestorium*, qui duplicem in CHRISTO Personam statuebat, Divinam & Humanam, ita ut falsum esset, filium hominis esse filium Dei, & filium Dei, filium hominis, ac proinde eundem conjunxisse omnes proprietates Divinitatis atque Humanitatis.

4. Concilium CALCEDONENSE coactum fuit adversus Eutichem & Dioscorum, qui negabant post unionem naturæ Divinæ cum naturæ Humanæ in persona Verbi, duas naturas mansisse integras.

5. Concilium Quintum celebratum fuit duntaxat ad damnationem Scriptorum aliquot, Nestorianis erroribus faventium, proindeque ad confirmandam definitionem Concilii Ephesini. Denique, Concilium Sextum habitum fuit in eos, qui unicam in Christo voluntatem statuebant.

Cum similitudo, quam modò observavi, inter causas Convocationis sex priorum Conciliorum Generalium, ipsis singularis sit, brevi hac digressionem secundum duxi filum narrationis causarum, ob quas unumquodque Concilium Generale convocatum fuit.

Ad institutum redeo, & dico, acta Concilii Generalis VII, NICÆ habitum, plures suppeditare probationes, illud congregatum fuisse ad restitutionem cultus Imaginum, in quibusdam Ecclesiis abrogati, juxta decretum Concilii ejusdem Constantinopolitani, quod jussit, ut Imagines confringerentur. Cernitur enim hoc factum, 1. In Epistola *Constantini* atque *Irenæ* ad Pontificem *Adrianum*; in qua eum deprecantur, ut veniat ad Concilium universale quod proposuerat, ad resarciendam injuriam Imaginibus iniustam à nonnullis Imperatoribus suis Prædecessoribus, CONC. TOM. VII. p. 32. 2. Idem videtur in apologia, quam fecit *Tharasisus*, ob acceptationem Patriarchatus Constantinopolitani, duabus de causis periculosam: hinc, quòd esset Laicus, parum in rebus Ecclesiasticis versatus; inde, verò, Ecclesia valde divisa erat, aliis cultum Imaginum damnantibus, eò usque ut faverent in adversarios, aliis cultum eundem vindicantibus, ita ut in Contradictores anathema pronuntiant, p. 34.

3. Idem videtur in Epitome rerum gestarum antè Concilium Nicænum, de quo agitur; ibi enim legitur, Imperatorem cultum Imaginum restaurare cupientem, convocasse Concilium Constantinopoli; id autem inchoatum fuisse, sed, mota seditione populi adversus Synodum, Imperatorem coactum fuisse dimittere Episcopos, Conciliumque præmeditatum differre in annum, ac transferre in aliam Urbem. p. 38.

4. Ex Actionibus VIII. quibus constat Concilium, nulla est, quæ proximè, aut saltem remotè non pertineat ad restitutionem cultus Imaginum, quod per-

picuum erit eas solventi: Itaque facile esset inde multa eruere, quibus probetur, Concilium hac de causâ coactum fuisse, verum id supervacaneum foret, cum factum tam notum, quam constans sit. Substantiam definitionis Concilii referre sufficit, quæ est in Actione VII. *Juxta Patrum nostrorum à Deo inspiratorum doctrinam, & traditionem Ecclesie Catholice, quam à Spiritu sancto, qui in ea habitat proficisci credimus, cum omni certitudine definimus, conservandas esse non solum figuram Crucis inestimabilis & vivificantis, sed & imagines Jesu-Christi, Sacre Virginis ejus Matris, Angelorum & Sanctorum, cujuscumque materia & forma, tam vasis & vestimentis sacris inhaerentes, quam pictas in muris Basilicarum vel adium, & in tabellis, easque exponendas venerationi Fidelium, quæ præ ceteris complectitur salutationem, osculum, Thuris & Cereorum oblationem; quibus in rebus nihil nisi rationale est, honores enim imagini præbitus, ad ejus exemplar refertur, quod honore præfato dignum est p. 555.*

Idem legitur in Epistola, quam Concilium ad Imperatorem & ad Imperatricem scribit, narratorem rerum à se gestarum, ut piis eorum votis obsequeretur. p. 578.

Idem quoque cernitur in Epistola ejusdem Concilii ad Clerum Constantinop. qui vehiculorum defectu Nicæam convenire non potuerat; hæc enim Synodus opponitur ei, quæ Imaginum cultum abrogaverat, observando, illam tam esse Divinam, quam hanc Diabolicam; quia illa Characterem habet veritatis, quæ filia Dei est, hæc mendacii, ejus Diabolus est pater, p. 586.

7. Agitur præterea, de causâ Convocationis Concilii Generalis VII. in Epistola *Tarasisi* ad Pontificem *Hadrianum*, diciturque, Imperatorem, cum vellet honorem Imaginibus debitum restituere, convocasse Concilium Constantinopoli; post unam verò sessionem coactum fuisse illud dissolvere, propter seditionem populi, ejus Concilium occasio fuerat: pacatis autem silentio annuo mentibus, novum Concilium Nicææ indixisse, ubi lecta Pontificali Epistola, lectæ sunt quoque Epistolæ Dioceseon Orientis, è quibus omnibus cognita est pulchritudo integra paternæ traditionis.

Agendo de causâ Convocationis hujus Concilii VII. præterea duas quæstiones celebres, quæ ventilatæ ac decisa fuerunt Actione 1. scilicet, *Primo*, an Clerici hæretici, qui sinceram penitentiam egerunt, suo Ordini restituendi sint. 2. An Ordinationes ab hæreticis factæ sint admittendæ. Utraque enim quæstio incidens fuit duntaxat, occasione abjuratæ hæreseos Iconoclastarum, factæ à pluribus Episcopis, qui hanc in Concilio Constantinop. probaverunt.

Septem Concilia Generalia præcedentia habita sunt propter causas ad fidem pertinentes; quod sequitur celebratum fuit, ut mederetur schismati nato, ex eò quod *Photius* Ignatium Patriarcham Constantinop. deponi, seque in ejus locum substitui, per vim & fraudes procuraverat; dumque Patriarchatum teneret, multas fecerat Ordinationes, plures autem Clericos deposuerat, qui ab Ignatio promoti, justamque ejus esse causam rati, ipsi adhaerebant: aliunde verò *Nicolaus*, Pontifex ad quem Ignatius cum *Asectis* suis querelas suas detulerat, Concilio Romæ celebrato, Ignatium restitui, *Photium* dejecti jussit; quod decretum executionem nondum potuerat fortiri, CONC. TOM. VIII. p. 988. ad 991. 1145. ad 1156.

Quemadmodum Concilium Generale V. definitiones Ephesinas confirmavit adversus Nestorium, damnando Tria Capitula is contraria, quæ Nestoriani contendebant adprobata fuisse in Concilio Calcedonensi; sic Concilium Generale VIII. confirmavit definitiones Concilii Generalis, VIII. contra Iconomachos, anathema ferendò pluribus in locis contra eorum Sectatores, *ibidem*.

Illud Octo Concilii, de quibus actum est, speciale est, quod negotia, ob quæ habita sunt, nata sunt

sunt in Oriente; sequentia autem in eo conveniunt, quòd Controversiæ in Occidente motæ, ipsis occasionem præbuere.

Concilium Generale LATERANENSE, primum Conciliorum Generalium Occidentalium, congregatum fuit ad sopiendam litem circa investituras, quæ perniciosissimos effectus habuerat, tum bellorum cruentissimorum, tum Schismatis annorum XL. Lis autem confecta est duplici conditione: Prima, ut Imperator Episcoporum electionem liberam esse permitteret: altera, ut Episcopi Regalia, seu Feuda, reciperent ab Imperatoris Manu, agnoscendo, se illa ab eo tenere. CONC. TOM. X. p. 893, ad 902. Vide Actus Synallagmaticos inter Imperatorem & Pontificem. Hoc in Concilio, de duplici genere Militiæ Crucigeræ actum fuit, 1. Hierosolimitanâ, contra Infideles, qui loca Sancta occupabant; 2. Hispanicâ, contra Sarracenos, qui eâ regione potiebantur p. 897. Can. II.

Plures hæreses cum Schismate, & multi abusus tollendi, sunt causa Convocationis 2. Concilii LATERANENSIS II. 1. Hæreses Petri DE BRUIS, qui docebat, Baptismum inutilem esse ad Salutem, antè ætatem rationis capacem; Ecclesias aliave loca similia ædificanda non esse, in quibus adoretur Deus; figuram Crucis affici non debere honore, sed contumeliis, in vindictam tormentorum, quæ Jesus Christus in ea passus est; non offerri quotidie veritatem Corporis & Sanguinis Domini, per mysterium Eucharistiæ, sed hoc Sacramentum nihil esse, & offerri non debere; omnia bona opera, quæ fiunt pro fidelibus defunctis, nihil ipsis prodesse. Reliquæ hæreses, quarum de causa 2. Lateranense habitum fuit, sunt ARNALDI de Brixia, qui docebat, Clericos aliquod proprium possidentes, non posse salvari, idemque esse de Episcopis Feudatariis & de Monachis habentibus possessiones; sed hæc omnia pertinere ad Principem, & per beneficium ejus ad Laicos redire debere. Schisma autorem habebat Petrum, à Leone dictum, Anacletum II. Antipapam contra Innocentium II. legitimum. Denique, abusus tollendi spectabant Simoniam circa Ordines aut Beneficia, mores Beneficiatorum, successionem ad beneficia, invasionem bonorum Ecclesiasticorum, Matrimonium Ministrorum Sacrorum & Monialium, Usuram, Duelum, contemptum Personarum Deo professione sua dicatarum, & Cameteriorum, rabiem Incendiatorum, modum Pœnitentiæ, clausuram Monialium. Superfuit in Canonibus Concilii ea, quæ dicta sunt circa reformationem. Alia duo capita notantur in historia ejus Concilii, quæ legitur à pag. 999. ad 1001. circa quod notandum est, mirum esse, quòd, cum Hæreses & Schisma præfata fuerint causa Concilii, nullum ex Instrumentis ejus pertineat ad damnationem hæreseon, vel ad Schismatis extirpationem.

De causis convocationis Concilii Generalis LATERANENSIS III. sub Alexandro III. agitur in ejus Epistola ad Episcopos Etruriæ, in quâ illis præcipit, ut Romam se conferant, dicitque se illud cogere, ad reformandas res multas, quæ reformatione indigent, & publicandas alias, quas à Fidelibus cognosci interest. CONC. TOM. X. pag. 1506.

Generalis hæc loquendi formula, quâ utitur Pontifex, insinuat, Concilium congregatum fuisse, ad definiendas vel ordinandas res pleraque in ejus Canonibus contentas.

Et quidem ii, qui causas particulares ipsius enumerant, eas ex ejus Canonibus deducunt; unde fit, ut, quia Concilium fecit Canonem ad præveniendum Schisma proveniens è pluralitate Pontificum (qui primus est) & alterum, nempe 2. ad medendum malis ex eo consecutis, dicitur, illud ex parte convocatum fuisse, ut impediret Schisma, ejusque effectus; & quia Canon 27. de duplici Hæreticorum genere loquitur, quorum hi suum errorem publicè profitebantur, alii atrociter grassabantur posthabitis Sancti-

tate locorum, & qualitate personarum, ob quam misericordiâ dignæ erant; dicitur quoque, Concilium convocatum fuisse, ad damnationem aliquot hæreseon, & sistendum progressum malorum, cum spiritualium, tum temporalium ex iis ortorum. Denique, cum inter eosdem Canones reperiantur, qui abusus gravissimos coerceant, dicitur quoque, Concilium habitum esse reformationis causâ. Canon 27. mentionem facit cujusdam Cruciatæ, nec non Indulgentiæ plenariæ, iis, qui eam profiterentur, concessa.

Epistola circularis ab Innocentio III. scripta, ad omnes Archiepiscopos Ecclesiæ Universalis, & ad omnes Prælatos Inferiores, specialitè Abbates & Priores, docet quibus de causis Lateranense IV. convocaverit, An. 1215. nam eæ omnes continentur in his verbis, ad Extirpanda vitia, plantandas virtutes, corrigendos abusus, reformandos mores, eliminandas hæreses, roborandam fidem, sopiendas discordias, stabiliendam pacem, comprimendas oppressiones, libertatem fovendam, inducendos Principes & Populos Christianos ad concursum & subsidium terræ Sanctæ.... impendendum. CONC. TOM. XI. part. 1. p. 124. Canones hoc in Concilio confecti, fini, in convocatione intentæ, omnino respondent: nam, tres priores fidem respiciunt, continentque damnationem plurium errorum, & aliquot definitiones, ac præceteris Transsubstantiationis, nec non Identitatis realis Essentiæ Divinæ cum Personis, ita ut dici nequeat esse in Deo quaternitatem constantem ex Essentiâ, Tribusque Personis. Idem est de quarto, qui damnat rebaptisationem à Græcis, præ Latinorum odio exercitam. Quintus & Nonus ad firmandam pacem tendunt, in eo quod quintus conservat Patriarcham Constantinopolitanum in possessione secundi gradus inter Patriarchas. Nonus Græcis relinquit libertatem vivendi juxta suos ritus & consuetudines. Cum Institutio Religionum novarum, virtutum sationi, vitiorumque extirpationi, inservire possit, nec non morum reformationi, Canon 13. continens ea, quæ sunt observanda in erectione novarum Religionum, respondet tribus capitibus causarum convocationis, hujus Concilii. Idem est de plerisque aliis, præsertim iis, qui respiciunt Clericorum incontinentiam, intemperantiam, avaritiam, ambitionem, simoniam. Quoad Caput 25. 33. 34. 42. 43. 45. 46. facta sunt ea oppressionum tollendarum, & libertatis conservandæ gratiâ. Denique, quicquid circa præsidium Sacris Locis impertiendum, decerni opus erat, continetur in Decreto, cujus titulus est, Expeditio pro recuperandâ Terrâ Sanctâ.

INNOCENTIUS IV. in sua ad Senonensem Archiepiscopum Epistola, qua eum cum ejus Suffraganeis convocat, tribus verbis aperit causas convocationis illius Concilii: ut ipsa Ecclesia per Fidelium salubre consilium, & auxilium fructuosum, statim debiti possit habere decorem, & deplorando Terræ Sanctæ discrimini, & afflicto Romano Imperio properè valeat subveniri, ac inveniri remedium contra Tartaros, & alios contemptores fidei & persecutores Populi Christiani, nec non pro negotio, quod inter Ecclesiam & Principem vertitur, Reges terræ, Prælatos Ecclesiarum, & alios mundi Principes duximus appellandos.

Hujus Concilii executio cernitur, 1. In Sententiâ depositionis latâ adversus Fredericum (qui est Princeps, inter quem & Ecclesiam lis erat;) & continens omnia crimina quæ Imperatori imputabantur. 2. In Canon. 14. & 15. loquentibus de subsidio, quod largiendum erat Imperio, quod in 14. dicitur Constantinopolitanum, & in 15. Romanum, quia est pars veteris Romani, quæ Imperium Orientale vocabatur. 3. In Cap. 16. præcipitur omnibus Christianis, ut Regiones suas muniant adversus Tartarorum incursiones. Sedemque Apostolicam moneant de molitionibus istius Nationis, adjiciturque promissio auxilii ad eam repellendam. 4. In Cap. 170. Terræ Sanctæ provideretur pluribus modis, speciatim reformatione Crucigerorum, privilegiis temporalibus, gratis spiritualibus, subsidiis.

In Actis Concilii LUGDUNENSIS II. habiti sub GREGO-

GREGORIO X. tres existunt Epistola ejus Pontificis, docentes, quamobrem convocatum fuerit. 1. Inscríbatur ad Patriarcham Hierosolimitanum, ad omnes ejus Suffraganeos, & ad omnes Prælatos Regulares, aut Saculares Provinciæ; dicitque, Concilium habitum iri, ad subveniendum Terræ Sanctæ. 2. Inscríbatur ad Imperat. *Michaëlem Paleologum*, docetque, idem Concilium celebratum iri quoque, ad reconciliationem Latinorum cum Græcis, post innovationem Definitionum fidei, quæ ab utrisque accipiendæ sunt. Idem legitur in 3. Epistola, transmissa ad Patriarcham Græcorum JOSEPH dictum, omnesque ejus Suffraganeos. Tres hæ Epistolæ referuntur in Capite Actorum, CONC. TOM. XI. part. 2. pag. 939. ad 994.

Unicus est hujus Concilii Canon fini proposito respondens, scilicet primus, in quo declaratur, Spiritum Sanctum procedere à Patre & Filio, tanquam ab unico principio. Instrumenta ad fines reliquos pertinentia extant à pag. 961. usque ad 971. suntque Confessio fidei ab Imperatore missa Latineque consona, & jusjurandum Imperatoris & Græcorum Subditorum ejus. In utroque agnoscitur Primatus Ecclesiæ Romanæ caveturque perseverantia in fide contenta in Confessione præfata, & in obedientia sedi Apostolicæ debita.

Si de momentis, quæ convocationem Concilii Generalis VIENNENSIS pepererunt, judicium feramus ex ejus Concilii decretis, & ex Epistolis circularibus, quibus convocatum est, triplex videtur fuisse causa. 1. ut discuterentur accusationes adversus Templarios intentatæ, procedereturque ad suppressionem Ordinis, si ipsæ comprobarentur.

2. Ut corrigerentur abusus, & reformarentur mores, 3. Ut aliquot circa fidem controversiæ componerentur, hæresesque damarentur. Prima & secunda Causa videntur, in *Epistola ad PHILIPPUM Pulchrum*, cujus exemplum ad alios Principes transmissum fuit CONC. TOM. XI. part. 2. p. 1539. & in Epistola Scripta ad Abbatem Cisterciensem, ac transmissa ad alios Abbates ac Superiores Generales Ordinum p. 1554. ad 1556. Prima videtur, præterea, in Epistolis prorogatoriis temporis, ad quod Concilium fuerat indictum p. 1550. 1554. Tertia Causa legitur in CLEMENTINA, de fide & summa Trinitate, quæ declarat, S. Joannem servavisse ordinem genuinum narrationis, cum dicit, transfixum fuisse latus Jesu Christi post ejus mortem, indeque exivisse aquam & sanguinem; parvulos esse baptismi capaces, perinde atque adultos, & in eo recipere habitus infusos: & in 3. CLEMENT. de hæret. in qua Concilium damnat 8. Errores Beguinorum & Beguinarum, quorum aliquos renovarunt Quietistæ.

Extat alia probatio primæ causæ convocationis Concilii Viennensis, in sententia extinctionis Ordinis Templariorum, quæ in eo solemniter pronuntiata fuit; ibi enim videtur, eam ex judicio Concilii latam fuisse, post Examen serium accusationum & probationum.

Tres sunt Bullæ convocationis Concilii PISANI, sub Pontificibus BENEDICTO XIII. & GREGORIO XII. Prima aliquot Cardinales utriusque obedientiæ auctores habet, apud Liburnum portum congregatos. 2. ad *Benedictum XIII.* inscribitur, & convocat omnes Prælatos utriusque obedientiæ. Ultima est Cardinalium *Benedicti* adherentium, & convocat omnes Prælatos ipsi obedientes. Tres hæ Bullæ conveniunt in assignanda convocationis causa, nempe Schismatis extirpatione.

Cum Concilium CONSTANTIENSE sit continuatio Pisani, juxta Bullam, qua *Joannes XXIII.* illud convocat, Pisani autem celebratum fuerit ad extirpandum schisma, credibile esset, Concilium Constantiense eadem de causa fuisse convocatum, etiamsi aliæ non suppetere probaciones; verum tot illæ sunt tamque difertæ, ut necessarium non sit immo-

rari circa præcedentem. Extant hæ in Sessionibus 4. & 5.

Concilium declarat in capite decreti sui, se congregatum esse ad extirpationem schismatis, & unionem ac reformationem Ecclesiæ, tam in capite, quam in membris. *Hæc Sancta Synodus Constantiensis generale Concilium faciens, pro extirpatione præsentis schismatis, & unione & reformatione Ecclesiæ Dei in capite & in membris.*

Duæ hæ rationes non solæ sunt causæ convocationis Concilii Constant. ex ipso discimus, tertiam extitisse, nempe, damnationem & destructionem hæresion, ut diferte dicitur in sententia contra Errores Joannis Wiclefi. *Sacrosancta Constant. Synodus . . . Errorumque & hæresum sub ejus (schismatis) umbra pullulantium eliminationem.*

De hac ultima causa convocationis Concilii Constantiensis fit etiam Sermo in Bulla MARTINI, ad definiendum modum procedendi contra Asectas Joannis Wiclefi, Joannis Hus & Hieronymi Pragensis. Verba sunt, *præfata Synodus ad Omnipotentis Dei gloriam ipsiusque Catholica fidei, ac Christiana Religionis conservationem, augmentum, & animarum salutem & præservationem.* Synodus pro fidei conservatione atque incremento operam agit, per condemnationem Errorum trium Hæreticorum præfatorum, CONC. TOM. XII. pag. 260.

Ex actis Concilii SENENSIS inferri posset, illud convocatum fuisse ad confirmandi decreta Concilii Constantiensis, contra Wiclefitas atque Husitas, ad executionem sententiæ, ab eodem Concilio late, adversus Benedictum XIII. ejusque Asectas, denique ad reconciliationem Græcorum cum Latinis, CONC. TOM. XII. pag. 367. 380.

Facile cognosci possunt causæ convocationis Concilii BASILEENSIS; tres enim assignantur *Cap. 12. Sess. I.* scilicet, extirpatio hæresum, Nationum Christianarum pacatio, & reformatio morum. Idem videri potest sub Initium *Sess. II.* his verbis, *ad Laudem Dei Omnipotentis, ac Benedictæ Individuæ Trinitatis gloriam & honorem, pro hæresum atque Errorum extirpatione, morum in capite & in membris Ecclesiæ Dei reformatione, ac Regum & Regnorum, cæterorumque Christianorum . . . dissidentium pacificatione.*

Errores, ob quos, ex parte Concilium convocatum fuit, sunt Bohemorum, deque iis agit, 1. In narratione brevi convocationis Bohemorum ad Concilium Basileense, atque in petitionibus eorum, CONC. TOM. XII. pag. 442. ad 458. 2. In prima Appendice Actorum hujus Concilii n. 5. p. 801. Locus hic præcedentibus adjectus docet, eos erravisse, circa Communionem, cum putarent eam dari oportere sub duplici specie; circa punitionem criminum, etiam publicorum, dicendo eam aliquando privatis competere; circa prædicationem, affirmando quod, si Prælati absque justa causa, licentiam prædicandi Sacerdoti, vel Diacono deneget, utrique illud licere, non obstante Prælati repugnantia; circa possessionem Feudorum per Clericos, nec non fructum Jurium honorificorum temporalium, quale est exercitium Justitiæ Sæcularis.

In eadem Appendice in 101. Rex Arragoniæ an. 1436. laudat Concilium ob studium ejus, operamque ad conciliandos Bohemos; unde confirmatur mea observatio, nempe, errores Bohemorum ex iis esse, ad quorum extirpationem Concilium fuit convocatum. Illud præterea laudat Rex ob ipsius laborem, ad reducendos Græcos ad Communionem Latinam. p. 994.

Omnes Causæ convocationis hujus Concilii commemorantur in *Sessione III.* fufiusque exponuntur Cum Concilia FERRARIENSE, & FLORENTINUM nihil aliud sint, nisi Basileense translatum à Basilea Ferrariam à Ferrara Florentiam, sequitur, hæc Concilia convocata fuisse ob easdem rationes, quæ in Congregationem Concilii Basileensis influxerant. Et quidem

quidem EUGENIUS IV. in Bullâ convocacionis Concilii ad Ferrariam, expressè dicit: *Ad eumque locum prefatum Concilium Basileense ad omnes & singulos effectus inchoatos & inchoandos, & pro iisdem causis, pro quibus fuerat Basileæ congregatum.* Causam tamen Bohemorum excipit, sed tantum quoad caput Communions sub duplici specie, & in triginta dies à data translationis offerendo nihilominus Bohemis audientiam Ferrariæ circa hoc caput, cum maximâ indulgentiâ ac benignitate. CONCIL. TOM. XIII. p. 865. Idem Pontifex, in Bullâ Translationis, aliam causam convocacionis Concilii Basileensis expressè attingit, & supponit, Concilium Ferrariense ex parte congregatum fuisse ob hanc causam; scilicet, reductionem Græcorum ad Communione[m] Latinorum; nam dicit, se cupivisse, ut id negotii Ferrariæ conficeretur, sed ob pestem id non licuisse p. 1030.

Plura sunt loca Concilii LATERANENSIS V. sub JULIO II. & LEONE X. habiti, quæ expressè agunt de causis generalibus, ob quas illud celebratum fuit. Sunt quoque quæ loquuntur de causis particularibus; denique, nonnulla sunt, è quibus una ex istis causis particularibus elici possit. Prioris generis loca sunt 1. in Bullâ Indictionis per *Julium II.*; ibi dicitur, Concilium habitum iri ad Dei gloriam, ad exaltationem, unionem, & reformationem Ecclesiæ, ad extirpationem totalem hæresum, schismatumque denique ad procurandam pacem & salutem Fidelium, CONC. TOM. XIV. p. 38. & 39. Confimilis locus extat in Bullâ *Leonis*, quâ præcipit, continuationem Concilii sub *Julio II.* inchoati, & prorogationem Sessionem V. ab illo Pontifice indictam. Ibi dicitur, defunctum Pontificem convocavisse Concilium, ad statum Ecclesiæ in melius mutandum p. 130.

De causis particularibus indictionis hujus Concilii, expressè loquitur Bulla *Leonis X.* continens saluum conductum eorum omnium, qui jus quodvis assistendi Concilio habebant; ibi enim dicitur, illud ex parte celebratum iri, ad ineundum fœdus contra hostes fidei Catholicæ.

Quantum ad causas particulares convocacionis hujus Concilii, quæ inferri possunt ex quibusdam locis Actorum ejus, attinet; talis videtur esse abrogatio *Pragmaticæ Sanctionis* sub CAROLO VII. abfectæ; omnes enim Galli, quorum specialiter intererat, ut eam defenderent, citati fuerunt ad Concilium hoc, ut rationes suas proponerent. *Leo X.* id expressè dicit in Bullâ prorogacionis Sessionis VI. p. 130. Idem facit in Bullâ *Primitiva*, quæ Concordato inserta fuit p. 293. Idem videtur in *præfatione* Textus integri *Concordati*, relati à pag. 358. usque ad 388. & apud *DOUJAT Specim.* Tom. I. part. I. pag. 91.

Denique, notum est, Concilium TRIDENTINUM, Generalium novissimum, celebratum fuisse ad restituendam pacem Ecclesiæ turbatæ, præsertim per hæreses LUTHERI & CALVINI; præterquam quod enim omnes Historici in eo consentiunt, manifestum est errores, quos in XXV. sessionibus suis profligat, alios non esse, quàm illorum Hæresiarcharum. Præterea, id significatur in tribus Bullis indictionis, nempe PAULI III. JULII III. & PII IV.: Omnes enim ferunt, Concilium congregari ad sopiendas discordias ab hæresibus ortas; nemo autem ignorat, hæreses illius temporis Lutherum & Calvinum auctores habere. Hæ Bullæ sunt in TOM. XIV. CONCIL. p. 725. 793. 836. Bulla JULII III. mentionem expressam facit turbarum Germaniæ, quas ab hæresibus Lutheri natas esse notum est. In iisdem Bullis reformatio morum annumeratur inter causas, ob quas Concilium Tridentinum convocatum fuit. Singulæ hæ causæ commemorantur 1. In Decreto Session. I. 2. In commotione & exhortatione Legatorum, quæ in eadem Sessione lecta fuit. In *Præfatione* Decreti circa Sacramenta legitur, Concilium convocatum fuisse, ad extirpationem hæresum circa Sacramenta, sive recens

inventarum, seu damnatarum atque renovatarum. Ex dictis circa causas convocacionis Conciliorum Generalium, sequitur 1. In convocacione Conciliorum Generalium Orientis, plerumque indicatas fuisse causas particulares, ob quas habenda erant; sed in convocacione Conciliorum Generalium Occidentalium, causas generales; ut plurimum propositas fuisse.

2. Inter Concilia Generalia Orientalia, unicum esse, ad Schismatis extinctionem celebratum; nempe *Ostiarum*: partem verò majorem Conciliorum Occidentalium habitam fuisse, ad finienda Schismata, sive inter Latinos utrimque, sive inter Latinos & Græcos. Talia sunt Concil. *Lateranense II. Lugdunense II., Pisanum, Constantiense, Senense, Basileense, Ferrariense, & Florentinum*; è quibus, Lateranense II. Pisanum, Constantiense & Senense, pertinent ad Schisma Latinorum utrimque; reliqua, ad Schisma Græcorum à Latinis.

SECTIO IV.

Nota circa LOCUM, in quo Concilia Generalia celebrata sunt.

NON hic agitur de *Loco medio*, seu de Urbe, in qua unumquodque Concilium Generale habitum fuit; idè quòd inutile sit quærere, quis hic fuerit locus: quia, in Quæstionibus præcedentibus, non potui, quin de eo loquerer; Constat enim, ut jam observavi, pleraque Concilia Generalia traxisse nomen ab Urbe, in quâ celebrata fuerunt: sed, hic loquor de *Loco immediato*, ubi Patres conveniebant, an in Ecclesiis? an in Palatio Episcopali? an in Palatio Imperiali, vel Regali? Porro, Quæstio hæc vel in genere, vel in specie, tractari potest.

Generaliter dico, plura esse Concilia Generalia, quorum Acta non indicant Locum Immediatum, in quo habita sunt. Talia sunt *Nicanum I. Constantinopolitanum I. Lateranense I.* Sed cum reliqua Concilia generalia, ut infra observabimus, habita fuerint aut in Basilica principali Urbis, aut in Palatio Imperiali, credibile est, Concilia, in quorum Actis mentio non fit loci eorum immediati, conventus suos habuisse in alterutro Locorum ejusmodi. Id eò verifimilius est, quoad *primum* Concilium Nicanum, quòd existant probationes, *secundum* habitum fuisse in Ecclesiâ Cathedrali Nicææ; & quoad Constantinopolitanum I. quòd constet reliqua ejusdem nominis habita fuisse in Ecclesiâ principali, vel in Palatio Imperiali.

Quantum ad quinque Concilia Lateranensia attinet, dicendum est, sufficere quod apparet, aliquot ex illis celebrata fuisse in Ecclesiâ Sancti JOANNIS Lateranensis, ut inferatur, reliqua habita quoque fuisse in eadem Ecclesiâ, nisi contrariæ afferantur probationes: Ratio est, quòd probatio, quoad priora, est vehemens præsumptio, quoad cætera.

Ad discutiendam eandem Quæstionem particulariter sumptam, iustrabimus singula Concilia Generalia, observando quid in eorum Actis dicatur, de *Loco Immediato*, ubi habita fuerunt.

Omnes Sessiones, seu Actiones Concilii *Ephesini* habitæ non fuerunt in *Loco eodem Urbis Ephesi*, sed quatuor habitæ fuerunt in Basilicâ Virgini dicatâ, & *Maria* nuncupatâ; tales sunt 1. 4. 5. 7. Namque, in principio earum legitur hæc formula, *Confidentibus in Sanctissimâ, vel Sanctâ, vel eadem, Ecclesiâ, quæ appellatur Maria* CONCIL. TOM. III. Reliquæ habitæ sunt in Domo Episcopali *Memnonis*; tales sunt 2. 3. & 6. hæc enim verba leguntur, in principio 2. in... *Memnonis Episcopali ead.* In 3. *Sancta Synodo ad eundem locum conveniente*: In 6. *In Episcopali ead Memnonis.* CONCIL. TOM. III.

Concilium *Calcedonense* celebratum fuit in Ecclesiâ Sanctæ *Euphemie*, Martyris; idque probatur, per singulas Actiones, in quarum principio id dicitur fere iisdem verbis, exceptis 1. & 2. quæ aliquantulum variant.